

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

## ***Pendov v. Bulgaria* - [44229/11](#)**

Hotărârea din 26.3.2020 [Secția a V-a]

### **Articolul 10**

#### **Articolul 10-1**

##### **Libertatea de exprimare**

Funcționalitatea limitată a *website*-ului cu caracter cultural al reclamantului din cauza unei rețenții prelungite lipsite de necesitate a serverului său, în contextul procedurilor penale împotriva unor terți: *încălcare*

### **Articolul 1 din Protocolul nr. 1**

#### **Articolul 1 para. 2 din Protocolul nr. 1**

##### **Controlul folosinței proprietății**

Rețenția prelungită lipsită de necesitate a serverului reclamantului în contextul procedurilor penale împotriva unor terți: *încălcare*

*În fapt* – Serverul reclamantului a fost pus sub sechestru și reținut de o procuratură locală timp de aproximativ șapte luni și jumătate, în contextul procedurilor penale împotriva unor terți. S-a stabilit că serverul găzduia o parte dintr-un *website* suspectat de încălcarea *copyright*-ului. Rețenția serverului și a informațiilor conținute în acesta a condus la funcționalitatea limitată pentru o perioadă semnificativă de timp a unui *website* întreținut de reclamant și găzduit de acel server.

*În drept* –

Articolul 1 din Protocolul nr. 1:

Faptul că serverul reclamantului nu a fost cercetat în scopul anchetei penale care nu era îndreptată împotriva reclamantului, ci împotriva unor terți, posibilitatea de a copia informațiile necesare, importanța serverului pentru activitatea profesională a reclamantului, precum și inactivitatea parțială a procuraturii locale au condus la concluzia caracterului disproporționat al rețenției serverului reclamantului pentru o perioadă de șapte luni și jumătate.

**Concluzie:** încălcare (unanimitate).

Articolul 10:

*Website*-ul reclamantului dedicat culturii animate japoneze constituia un mijloc de exercitare a libertății sale de exprimare. Rețenția serverului reclamantului și a informațiilor conținute în acesta de către procuratura locală, care a condus la indisponibilitatea inițială a *website*-ului reclamantului, urmată de funcționalitatea sa puternic limitată timp de mai multe luni, a echivalat cu o ingerință în dreptul său la libertatea de exprimare. Chiar presupunând că informațiile ar fi permis revenirea deplină a *website*-ului, Curtea nu a putut vedea în ce bază reclamantul ar fi fost obligat să păstreze vreodată copii depline ale informațiilor de pe serverul său.

Ingerința a avut o bază juridică validă în Codul de procedură penală și a servit scopurile legitime ale prevenirii dezordinii și comiterii de infracțiuni și protecției drepturilor altora. Totuși, deși rețenția serverului reclamantului în cadrul procedurilor penale s-a dovedit a fi lipsită de necesitate în scopul

anchetei, autoritățile de urmărire penală au rămas inactive o perioadă lungă de timp. Ele nu au depus niciun efort de a remedia efectele acțiunilor lor pentru libertatea de exprimare a reclamantului, în ciuda faptului că au fost informate despre aceste efecte cu diferite ocazii. Reclamantul s-a plâns în special că multe din părțile *website*-ului său au încetat să mai funcționeze și nu puteau fi restabilite, și că *site*-ul era relativ popular, iar indisponibilitatea sa i-a provocat un prejudiciu financiar.

Deși reclamantul găzduia pe serverul său un *website* suspectat de publicarea unor materiale care încălcau un *copyright*, autoritățile naționale nu au sugerat niciodată că acesta purta vreo răspundere pentru presupusele încălcări de *copyright*. Faptul că nu au fost impuse, în privința acestuia, sancțiuni penale, administrative sau de alt gen nu putea fi, așadar, relevant pentru analiza proporționalității.

Exprimarea manifestată de către reclamant avea un caracter artistic și, ca atare, nu se bucura de nivelul înalt de protecție atribuit discursului politic. Totuși, în circumstanțele prezentei cauze, acest considerent s-a dovedit insuficient pentru a înclina balanța în favoarea Guvernului, care a evidențiat că reclamantul nu era un jurnalist, un avertizor de integritate sau o altă persoană care avea nevoie de o protecție consolidată.

Ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare nu a fost necesară într-o societate democratică.

**Concluzie:** încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 5,200 EUR în privința prejudiciului moral; capătul de cerere în privința prejudiciului material – respins.

(Vezi și *Ahmet Yıldırım v. Turcia*, [3111/10](#), 18 decembrie 2012, [Nota informativă 158](#)).